

יום נאה

עומסי החום נורא.

העבודה בחוף

גיהינום באיזו ארץ

חי הקרייני?

מחר יהיה נאה, הודיע הקרייני הש' בוע, הטמפרטורות בירושלים, בתל-אביב ובחיפה: 31 מעלות.

איתו קרייני יכול היה להיות בסקוטלנד או ברומא. שם אמרת המילה "נאה" שמייח כחולים, שמש. אין שלג, קרה וגשם. יופי.

בישראל, עומסי החום כזה רחוק מלהיות "נאה". הוא מבשר חום בלתי-נסבל, סבל להמונים, גיהנום לעובדים בחוף, עצבנות ותוקפנות על הכביש.

נדמה כי לרבים בישראל יש תסמונת של חוסר-אוריינטציה מבחינה זו. הם חוזרים אוטומטית על מושגים אירופיים, שנוצרו תחת שמיים אחרים, ושי אין להם כל הווייתם הממשית.

י כך גירש השבוע שופט בישראל אנשים שהופיעו לפניו, מפני שלבשו מיכנסים קצרים וחולצות-טי.

השופט הקפיד על כבוד בית-הדין. פט. הוא היה משובח כי לבוש זה אינו נאה.

זה נכון — בכריטיניה. וגם בשאר ארצות אירופה הצפונית. בישראל זוהי שטות.

גם הבריטים, שסבלו מן החום בארץ, כהורו ובמושבות אחרות, הנהיגו כאן לבוש אחר. הם לבשו מיכנסים קצרים כמרים רישמיים. זה היה חלק מלבוש צבאי ומיטטרתי רישמי: מיכנסים קצרים, רים, חולצה בעלת שרוולים קצרים, גרביים עד לברכיים. אבל גם הם לא הצציאו לבוש אורחי מקביל.

בישראל, מיכנסים קצרים וחולצה מתאימה הם בהחלט לבוש סביר, גם בבית-המישפט. שופט שאינו סבור כך, מוטב היה לו להתחלף בחורשי הקיץ עם עמית שוודי או קנדי.

ההתקוממות

חידה

ירושלמית

השבוע נהרג

בירושלים הפלסטיני

הראשון. בגדה

וברצועה נהרגו יותר

מ־240. מה הסכר?

נידאל רבדי (16), צעיר נוצרי שרכב על אופנוי, נורה ונהרג השבוע בתחום ירושלים.

אחרי תקרית של ירוויאבנים על אוטובוס ירו הנוסעים היהודיים —

מתנחלים וחיללים — בלתי-אחנה לעבר הערבים. הצעיר הערבי, שלא היה מעורב בתקרית, נהרג בו במקום. המיקרה עורר זעם עצום ברובע הנוצרי בירושלים, שהיה עך כה שקט יותר מאשר הרובע המוסלמי. במשך ימים סערו המהומות בעיר, החמורות ביותר זמן זמן רב. היה צורך במאות שוטרים ואנשי מישמר-הגבול, כמטר של כדורי-גומי ובענן של גז מדמיע, כדי לעמוד בפני ההמון הזועם.

הרוג ראשון. מבחינת הציבור היה במוות של נידאל הצעיר רק הפי תעה אחת: הסתבר כי זהו ההרוג הפי לסטיני הראשון בירושלים.

בתחילת הגדה המערבית ורצועת-עזה נהרגו מאז ראשית האינתיפאדה יותר מ־240 פלסטינים, ולפי הערכת הפלסטינים עצמם יותר מ־300 איש ואשה, זקן וילד. בכל אותה תקופה לא נהרג בירושלים אף אדם אחד.

ירושלים המזרחית דומה לכל שאר השטחים הכבושים. יושבת בה אותה האוכלוסיה, המשתפת באינתיפאדה באותה הצורה, העורכת את אותן ההפגנות. ובכל זאת: איש לא נהרג. בשטחים הכבושים פועל צה"ל, בעוד שבירושלים המזרחית — המסור פתח רישמית לישראל — פועלים המישטרה ומישמר-הגבול. האם גופים אלה זהירים וממושעים יותר?

קשה להבין זאת. על מישמר-הגבול ידוע שהוא ברוטאלי יותר מאשר כל כוח אחר בארץ. בכל זאת, מסתבר כי גם שוטרי-הגבול לא הרגו איש בירושלים.

נער בשם מאבק. אין ספק שהוא נעוץ בהתאפקות השילטון הישראלי. השילטונות יודעים כי ירושלים היא מקום רגיש. בירושלים יש קונטולים של מדינות רבות. אי-אפשר למנוע סיקור עיתונאי בירושלים. ירושלים מעוררת את תשומת-הלב של העולם כולו, של הממשלות ושל האפיפיור.

המסקנה: כאשר רוצים באמת למנוע הרג, אפשר לעשות זאת. כאשר יש לקצינים הוראות מפורשות למנוע בכל מחיר הרגת אנשים, נשים וילדים, הם ממלאים את תפקידם.

משמע: בשטחים הכבושים האחרים אין רגישות כזאת, אין הוראות כאלה, ובעיקר — אין סיקור עיתונאי. גם אחרי הריגת נידאל (בערבית: "מאבק"), כשפרצו המהומות בכל רחבי העיר וגמשכו במשך כמה ימים, לא נהרג אף אדם אחר נוסף.

דיעות

ARABERREIN

לא יתכן עוד בגרמניה.

אבל זה קורה במדינת

היהודים: הדררשה

לגירוש המוני.

זה היה מחזה רגיל בגרמניה של 1932, בטרם עלות הנאצים לשילטון;

גנרל-ברימוס מופיע במועדון כלכלי-ימני ונואם על סכנת היהודים. הוא תובע "להעביר" את כל היהודים אל מחוץ לגרמניה, מכיוון שמיספרם גדל, הם "סותמים את האוניברסיטות" ובר-חבי גרמניה קמות שכונות יהודיות שלמות.

מאז השואה, לא יתואר דבר כזה כשום מקום בעולם. אמנם נותרו בעולם נאצים, ואין גם מחסור בגנרלים-ברימוס. אולם שום מועדון מכובד לא יעז עוד להזמין אורח כזה, כדי שישמיע ריעות שאלה.

זה יכול לקרות רק במקום אחר בעולם: במדינת היהודים עצמם. בתנאי אחד: שהגנרל לא ידבר על יהודים, אלא על הערבים.

טענה קלאסית. השבוע זה קרה בתל-אביב. גוף ותיק ומכובד של אנשי-כלכלה, המועדון המיסחרי-התעשייתי, הזמין את האלוף (מיל') רהבעס זאבי, כדי שיביע את דיעותיו.

הדיעות לא היו בלתי-צפויות. המזמינים ידעו היטב מראש מה הן. האלוף-מיל', הנושא למרבית-האירופה את הכינוי "גנרל", טען כי יש להעביר מישראל את כל האזרחים הערביים. הערבים "סותמים את האוניברסיטות", קבע, בחזרו על אחת הטענות הקלאסיות של האנטי-שימים באירופה ברורות האחרונות. מסכיב להרחיב קמה עיר ערבית גדולה, וכן גם במקומות אחרים.

אילו אמר זאת גנרל אמריקאי על היהודים, היתה קמה שעורריה מחוץ לאיחוף. בישראל זכתה הידיעה בכמה שורות בעיתונים.

רעיון מכובד. השעורריה היא כעצם ההומנה.

למועדון המיסחרי אינה עומדת הטענה שהוא רוצה בסדר-הכל לשמוע את כל הדיעות. כי מעולם לא הזמין המועדון איש-ציבור המטיף לשלום עם הפלסטינים ולמשאיומתן עם אש"ף. אין ספק כי עצם ההומנה היתה בבחינת הצהרה.

מועדון פרטי רשאי להזמין אליו את מי שהוא רוצה. אולם כספקן בימה ציבורית מכובדת לנבא ה"טראנספר", קיבל המועדון המיסחרי על עצמו אחריות כבדה. הוא עזר לתת לרעיון זה ציביון של מכובדות ולגיטימיות.

טראומה יוונית. ברור כי זהו רעיון פאשיסטי קלאסי.

הטענה כאילו הרו במאה ה-20 "חילופי אוכלוסין", וכאילו זהו פיתרון מריני לגיטימי, היא שיקרית. מעולם לא היה כדבר הזה.

אנטי-הימין בארץ מרבים להסתמך על "חילופי-האוכלוסין" שהתקיימו כביכול בין תורכיה ויוון, בעיקבות המלחמה ביניהן בשנות ה-20 של המאה.

האמת שונה לגמרי: באותה מלחמה נוראה גירשו התורכים באכזריות עם שלם, בעל שורשים עמוקים — מיליוני היוונים של אנטוליה, שגרו שם מאז ימי יוון העתיקה. זה היה

העיר שחברה לה יחדיו

הוא אסון קולקטיבי, הרס של חיים, שואה.

מי שמציע זאת לישראל, מציע שואה הפוכה — פשע-מלחמה שיוכיל למלחמה, או מלחמה אשר תאפשר את הפשע. כאשר סותרים, בנקאים, תעשיינים ואליהוון בישראל נותנים חסות להצעה כזאת, הם מגדירים את עצמם.

פליט האייתי-אללה. העיתון היי-חידו שהגיב על כך היה הארץ. שהקדיש לכך מאמר ראשי. אך גם הארץ עבר בשתיקה על ראיון שפורסם בעמודיו שלו עצמו.

המרואיין היה אחד מרכזי בכורא, איש-עסקים יהודי ממוצא איראני, שהבטיח להקים יש מאין עשרות מיפעלים בבית-שאן ובשאר חלקי הארץ.

על כך אפשר היה לחייך. אך בשיא דבריו הוסיף איש-העסקים, הפליט מארץ האייתי-אללה, הבטחה חגיגית: במפעלים שהוא עומד להקים, יעבדו יהודים בלבד.

אילו השמיע בעליהוון אמריקאי הב"טחה שיעסיק במפעליו, נוצרים בל"בד" היו רועדות אמות-הסיפים, גם הארץ היה מביע מן הסתם, את הודעוועות.

מאורע טראומתי, שפצעו לא הגלדיוו בנשמה היוונית עד עצם היום הזה. בני המגורשים שומרים על מסורתם ועל תרבותם המיוחדת.

היוונים גירשו בתמורה את התורכי-כים המעטים שגרו ביוון. כאשר קם בין שתי המדינות שלום רישמי, רק אושרו העוברות המוגמרות. השינאה הלוהטת נותרה בשני הצדדים.

לא מכבר קרה אותו הדבר שנית, הפעם בקפריסין. התורכים גירשו את כל היוונים בחלק הצפוני של העיר, היוונים גירשו את התורכים בחלק הרי-רומי. שני הצדדים שחטו את יריביהם. באי הקטן שורת שינאה הרדית נוראה.

שחיטה וגירוש. גירושים זווי-עתיים כאלה קרו גם במקומות אחרים. אחרי חלוקת הודו נערכו מעשי-שבח מחרידים משני הצדדים, ותוך כדי כך נסו וגורשו עשרות מיליונים מצד אל-צד.

אחרי מלחמת-העולם השניה, בת-גובה על זוועות הנאצים, גורשו המוני גרמנים מן הארצות שבהן אירעו זוועות אלה.

בכל המיקרים היה הגירוש מעשה-זוועה, פשע-מלחמה מן המתועבים ביותר. גירוש ציבור שלם — מפאת המוצא, הלשון, הדת או הלאום שלו —

